

Μνήμων

Τόμ. 8 (1982)

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΜΝΗΜΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΟΣΣ

ΣΠ. ΑΣΔΡΑΧΑΣ: Φορολογία και έκρηκτισμός στην οικονομία των βαλκανικών χωρών (15ος-16ος αι.) ● ΑΝΤ. ΛΙΑΚΟΣ: Οι φιλελεύθεροι στην επανάσταση του 1862. 'Ο πολιτικός σάλλογος «Ρήγας Φεραίος» ● ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΒΑΡΔΑ: Πολιτισμικοί στρατηγικοί στην 'Ελλάδα στα τέλη του 19ου αιώνα ● ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΒΛΑΣΣΗ: 'Η συμμετοχή των 'Εκπαιστών στα 'Ορλωφικά (1770) και ή αντίδραση της Βενετίας ● ΑΛΕΚΑ ΜΠΟΥΤΖΟΥΒΗ - ΜΠΑΝΙΑ: Τό Καποδιστριακό κόμμα 1832-1833. 'Από την ήττα στον παραγκωνισμό και την καταδίωξη ● Κ. Θ. ΔΗΜΑΡΑΣ: Συγκριτισμός ● ΟΛΓΑ ΓΚΡΑΤΖΙΟΥ: Τό μονόφυλλο του Ρήγα του 1797. Παρατηρήσεις στη νεοελληνική εικονογραφία του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου ● Γ. ΜΟΥΡΕΛΟΣ: 'Η προσωρινή Κυβέρνηση της Θεσσαλονίκης και οι σχέσεις της με τους συμμάχους (Σεπτέμβριος 1916-Ιούνιος 1917) ● Η. FLEISCHER: Νέα στοιχεία για τη σχέση Γερμανικών άρχων κατοχής και Ταγμάτων 'Ασφαλείας ● Ε. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗΣ: Τό πρόβλημα των γενεαλογιών στην 'Ιστορία ● Π. ΜΙΧΑΗΛΑΡΗΣ: 'Η έμπορικη έταιρική συνεργασία του βενετικού οίκου Ταρωνίτη - Θεοτόκη και των αδελφών Γ. και Θ. Παργιβαλάν (1732-1737). ● ΑΡ. Κ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ: 'Ενα άγνωστο έπιστόμιο και μία Ελληνική μαρτυρία για τό πάρασμα του Lenke από τη Τουρκία στην Θεσσαλία ● Γ. ΚΟΚΚΩΝΑΣ: 'Ισοκράτους λόνοι τρέας: Φλωρεντία c. 1495 ή Ρώμη c. 1517; Γύρω από μία διάφθοση στον Legrand. ● Θ. ΒΕΡΕΜΗΣ: 'Η άσημνη μαρτυρία ● Γ. ΜΠΟΚΟΣ: Συμπληρωματικά στοιχεία σχετικά με την πρόταση του Π. Μαρκίδη-Πούλιου για έγκατάσταση τυπογραφείου στα 'Επτάνηρα ● Τ. Ε. ΣΚΑΛΕΝΙΤΗΣ: Βιβλιολογικά Α' ● Χ. ΛΟΥΚΟΣ: 'Η έννοκίαση προσόδων κατά την Καποδιστριακή περίοδο. ● ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ 1977

ΑΘΗΝΑ 1980 - 1982

ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Mnimon Mnimon

doi: [10.12681/mnimon.268](https://doi.org/10.12681/mnimon.268)

Βιβλιογραφική αναφορά:

Mnimon, M. (1982). ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ. *Μνήμων*, 8, 509-522.
<https://doi.org/10.12681/mnimon.268>

ΧΡΟΝΙΚΟ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΝΕΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Α' Όμιλίες - συζητήσεις

Οι παρακάτω όμιλίες-συζητήσεις έγιναν δημόσια στα γραφεία της ΕΜΝΕ, Ίσαύρων 29, κατά την περίοδο 1980-1981. Οι όμιλητές παρουσίασαν ειδικά θέματα γύρω από τις πρόσφατες μελέτες τους και ανέπτυξαν τα προβλήματα που αντιμετώπισαν κατά τη διάρκεια της έρευνάς τους, με σκοπό να εξεταστούν αυτά στη συζήτηση που ακολουθεί κάθε όμιλία. Σε άλλες περιπτώσεις οι όμιλητές έθεσαν προβλήματα θεωρητικά και μεθοδολογικά και συζήτησαν ερωτήματα των παρενρισκομένων. Τα κείμενα που συνοδεύουν τους τίτλους των όμιλιών είναι αποσπάσματα από τα κείμενα που παρέδωσαν οι όμιλητές στην άρμόδια Έπιτροπή της ΕΜΝΕ, ή όποια τα πολυγράφησε και τα μοίρασε πριν από την όμιλία.

1. 9-1-80 : Πασχάλης Μ. Κιτρομηλίδης, 'Η συγκριτική μέθοδος στις έπιστήμες του ανθρώπου.

Η σύγκριση συνιστά την ουσιώδη μέθοδο για την άποτίμηση της σημασίας των φαινομένων που μελετούν οι έπιστήμες του ανθρώπου (ιστορικοφιλογικές και κοινωνικές). Με τη σύγκριση γίνεται δυνατή ή προσπέλαση προς τη διαπίστωση κανονικοτήτων στη λειτουργία των φαινομένων και ή συναγωγή γενικότερων συμπερασμάτων που αποτελούν τη βασική επιδίωξη της έπιστημονικής έρευνας. Έτσι ή συγκριτική ανάλυση και έρμηνεία άποτελεί τó δεύτερο στάδιο που ολοκληρώνει και φωτίζει τα πορίσματα της έμπειρικής εργασίας, της συλλογής των βασικών στοιχείων και της άναδίφησης των πηγών. Η συγκριτική ανάλυση άρχίζει από τη στιγμή που ένας γενικότερος όρος χρησιμοποιείται για τόν χαρακτηρισμό του περιεχομένου μιας συγκεκριμένης περίπτωσης. Γι' αυτό ό έρευνητής πρέπει να είναι προσεκτικός στις έρμηνευτικές τοποθετήσεις που έπιχειρεί ώστε τó περιεχόμενο των έμπειρικών του δεδομένων να ανταποκρίνεται πραγματικά στα γενικότερα φαινόμενα που συμβολίζουν οι θεωρητικοί όροι.

Στήν έπιχείρηση συγκρίσεων άνάμεσα σε συγκεκριμένες περιπτώσεις με άντικείμενο τήν άναγωγή σε κάποιου βαθμού θεωρητικά συμπεράσματα, ή συγκριτική μέθοδος δέν πρέπει να χρησιμοποιείται αθάίρετα. Πρίν συγκρίνουμε πρέπει να θέσουμε δυό έρωτήματα :

(α) είναι συγκρίσιμες οι περιπτώσεις που θέλουμε να συσχετίσουμε, δηλαδή τί θά συγκρίνουμε;

(β) ποιά στοιχεία της μιας περίπτωσης θά συγκρίνουμε με ποιά στοιχεία της άλλης ή άλλων περιπτώσεων, δηλαδή πώς συγκρίνουμε;

Έπιβάλλεται συνεπώς ό καθορισμός ενός πλαισίου μέσα στο όποιο ή έφαρμογή της συγκριτικής μεθόδου να έχει κάποιο νόημα και όπωςόποτε πρέπει να ύπάρχει κάποια άντιστοιχία ποσοτική και ποιοτική στα ύπό σύγκριση στοιχεία.

2. 23-1-80 : Λουκία Δρούλια, Τό Κέντρο Νεοελληνικών Έρευνών του Ε.Ι.Ε. Προγράμματα έρευνας.

3. 6-2-80 : "Αλκης Παναγιωτόπουλος, "Ελληνισμός και Νεότουρκοι 1908 - 1912.

"Η περίοδος 1908 - 1912, δηλαδή από τη Νεοτουρκική "Επανάσταση ως την έκρηξη του Βαλκανοτουρκικού πολέμου, αποτελεί την αρχή του τέλους για τον μικρασιατικό "Ελληνισμό, παρά την πρόσκαιρη εϋφορία που δημιούργησε. Μιά σειρά γεγονότα σημάδεψαν αυτή την τετραετία, προοίμιο σημαντικών εξελίξεων στην "Ελλαδική εσωτερική κ' εξωτερική πολιτική.

Στήν ανακοίνωση επιχειρήθηκε να σκιαγραφηθούν : ή πατερναλιστική στάση της "Ελλάδας προς τον "Ελληνισμό της "Οθωμ. Αυτοκρατορίας, αλλά και οι προσπάθειες της «"Οργανώσεις Κωνσταντινουπόλεως» με ήγέτες τους Ι. Δραγούμη και Θ. Σουλιώτη - Νικολαΐδη να τον χειραφετήσουν. Ξεκινώντας έτσι, και με στόχο τη δημιουργία κόμματος εθνότητων, που να δρά αυτόνομα και αυτοδύναμα —τά βαλκανικά κράτη θα ήταν βοηθητικά μόνο της πολιτικής αυτής—ό Σουλιώτης και ό Δραγούμης έβαλαν τα θεμέλια της Βαλκανικής Συνεννόησης.

Με τó υπόβαθρο τούτο, επιχειρήθηκε στην ανακοίνωση να εξηγηθεί πώς ή έλλειψη συγκεκριμένης εξωτερικής πολιτικής της "Ελλάδας και οι παλινωδίες της πολιτικής του "Ελληνισμού, ό στενός εθνικισμός που ανάπτυξαν οι Νεότουρκοι καθώς και μία σειρά εξωτερικά γεγονότα οδήγησαν στην τελική κρίση και διάλυση της "Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

4. 20-2-80 : Βύρων Καρύδης, "Η ελληνική παροικία της "Οδησσού (1794ci - 1830).

Οί πηγές.-"Οριοθέτηση στον χρόνο.-"Η ίδρυση της "Οδησσού.-"Η οικονομική ανάπτυξη της πόλεως.-"Η μετανάστευση των "Ελλήνων στην "Οδησσό.- Προνόμια.- Τό ελληνικό τάγμα.-"Η δημογραφική εικόνα της παροικίας στις όρχς του 19ου αι.- Οί "Επιάνησιοι στην "Οδησσό.- Οί "Ελληνες έμποροι.-"Η συμβολή των "Ελλήνων στο έμπόριο της "Οδησσού.- Τρόποι διεξαγωγής του ελληνικού εμπορίου.- Τά εκπαιδευτικά ιδρύματα της παροικίας.-"Η πολιτική και κοινωνική συνείδηση των "Ελλήνων της "Οδησσού.

5. 5-3-80 : Γιώργος Μαργαρίτης, "Απελευθέρωση 1944. Πολιτικές προοπτικές και δυνατότητες.

Δημοσιεύεται : «Μνήμων» 9 (1982).

6. 19-3-80 : Προκόπης Παπαστράτης, Οί Βρετανοί και οι αντιστασιακές οργανώσεις του ΕΑΜ και του ΕΔΕΣ.

"Η βρετανική πολιτική προς την "Ελλάδα μετά την κατάληψή της από τις δυνάμεις του "Αξονα απέβλεπε στην αποκατάσταση της επιρροής της στή χώρα αυτή. Για να επιτύχει αυτό ή βρετανική κυβέρνηση βασίστηκε στο θεσμό της μοναρχίας και ειδικότερα στο πρόσωπο του Γεωργίου που πλαισιώθηκε από μία σειρά κυβερνήσεων άμεσα εξαρτημένων από αυτήν.

"Η στάση της Βρετανίας άπέναντι στο ΕΑΜ/ΕΛΑΣ και στον ΕΔΕΣ εντάχθηκε μέσα σ' αυτή τη γενικότερη πολιτική της, σύμφωνα με την άποψη που τó Foreign Office τελικά έπέβαλε στις άρμόδιες στρατιωτικές ύπηρεσίες να αντιμετωπίζονται τά αντιστασιακά κινήματα στην "Ελλάδα με γνώμονα την εξυπηρέτηση των μακροχρόνιων βρετανικών πολιτικών συμφερόντων.

Τό βασικό πρόβλημα που αντιμετώπιζε ή βρετανική κυβέρνηση όσον άφορά την

έλληνική πολιτική κατάσταση ήταν αν το ΕΑΜ θά προσπαθούσε να καταλάβει την εξουσία κατά την άπελευθέρωση. Μέσα στο πλαίσιο αυτό πρέπει να εκτιμηθεί και η συνεχής βρετανική υποστήριξη πρὸς τὸν ΕΑΕΣ πὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας του θεωρήθηκε ὡς ἀντίβαρο στὴ μονοπώληση τῆς ἀντίστασης ἀπὸ τὸ ΕΑΜ.

7. 26-3-80 : Πηνελόπη Στάθη, Ὁ Χρῦσανθος Νοταρᾶς καὶ οἱ ἀντιλήψεις του ὅπως ἐξάγονται ἀπ' τὰ χειρόγραφα του.

Ὁ Χρῦσανθος Νοταρᾶς ἀνηψιὸς τοῦ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων ἔμαθε τὰ πρῶτα γράμματα στὴν πατρίδα του (Ἀράχωβα Κορινθίας). Τὸ 1680 μαρτυρεῖται ἀρχιδιάκονος. Στὴ συνέχεια σπούδασε στὴν Πατριαρχικὴ Ἀκαδημία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, χειροτονήθηκε πρεσβύτερος, ἀρχιμανδρίτης καὶ πῆρε τὸ ὀφφίκιο τοῦ πρωτοσύγκελλου τοῦ Παναγίου Τάφου (1690). Ἀπὸ τὸ 1696 μέχρι τὸ 1699 παρακολούθησε μαθήματα στὸ πανεπιστήμιο τῆς Πάδοβας. Περιόδεψε στὶς παραδουνάβιες ἡγεμονίες καὶ στὴ Ρωσία γιὰ νὰ συλλέξει ἐλέη γιὰ τὰ προσκυνήματα καὶ τὸν Πανάγιο Τάφο καὶ νὰ ἐνημερώσει τοὺς ἡγεμόνες γιὰ τὴν κατάσταση πὸ ἐπικρατοῦσε ἐκεῖ· ἀκόμη γιὰ νὰ διαδόσει τὰ ἑλληνικὰ γράμματα εἴτε συντελώντας στὴν ἰδρυση σχολείων καταρτίζοντας τὰ διδακτικά τοὺς προγράμματα, εἴτε διδάσκοντας καὶ νοουθετώντας ὁ ἴδιος σὲ κλειστοὺς ὁμους πάντα κύκλους.

Τὸ 1702 χειροτονεῖται μητροπολίτης Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης καὶ εἶναι ἔτσι σίγουρο ὅτι θὰ διαδεχτοῖ τὸν Δοσίθεο ὡς Πατριάρχης Ἱεροσολύμων (1707 - 1731). Ἡ ἀλληλογραφία του μὲ τοὺς σύγχρονους του εἶναι πυκνὴ (600 περίπου ἐπιστολὲς πρὸς Χρῦσανθο ἀπὸ τὶς ὁποῖες οἱ 108 εἶναι τοῦ Νικολάου Μαυροκορδάτου) καὶ μᾶς παρέχει πολλὰ βιογραφικὰ του στοιχεῖα.

Τὰ ἐνδιαφέροντά του καὶ οἱ ἰδιαίτερες ἐπιδόσεις του εἶναι δυνατόν νὰ ἀνιχνευτοῦν ἀν μελετήσῃ κανεὶς τὰ αὐτόγραφα χειρόγραφα καὶ τὰ μαθητικά του τετράδια. Ἡ ἐνασχόλησή του μὲ τὶς θετικὰς ἐπιστῆμες εἶχε ἀποτέλεσμα τὴν ἰδρυση ἀστεροσκοπείου στὸ μοναστήρι τοῦ Γαλατᾶ καὶ τὴν συγγραφὴ ἀστρονομικῶν ἔργων.

Μεγάλῃ εἶναι ἡ προσφορὰ του στὸν τομέα τῆς ἐκπαίδευσης καὶ οἱ ἀντιλήψεις του εἶναι πολὺ νωοτερίζουσες ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἰδρυση σχολείων.

Στὸ θεολογικὸ τομέα ὁ Χρῦσανθος ἀνάπτυξε δραστηριότητα σημαντικὴ ἀπὸ τὴν ἄποψη ὅτι πλησίασε τοὺς «Ἀνόμοτους» τῆς Ἀγγλίας, τοὺς θεολόγους τῆς Ὁξφόρδης καὶ μελέτησε τὸ Ἰσλάμ. Παρέμεινε ὁμῶς ὀρθόδοξος καὶ μάλιστα «φωτειανὸς» ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ ὁ Νικόλαος Κομνηνὸς Παπαδόπουλος.

8. 16-4-80 : Hagen Fleischer, Ἑπαφὲς καὶ συνεργασία τῶν ἑλληνικῶν ἀντιστασιακῶν ὁργανώσεων μὲ τὶς δυνάμεις κατοχῆς.
9. 30-4-80 : Βασιλικὴ Μπόμπου - Σταμάτη, Βικέντιος Δαμοδός.

Ὁ Βικέντιος Δαμοδός γεννήθηκε στὴν Κεφαλληνία τὸ 1700. Σπούδασε στὸ Φλαγινιανὸ Φροντιστήριο τῆς Βενετίας ἀπὸ τὸ 1713 καὶ τὸ 1721 πῆρε τὸ δίπλωμά του τῶν Δικαίων (Laura Juris Utriusque) ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Πάδοβας. Ξαναγύρισε στὴν πατρίδα του, τὰ Χαβριάτα κοντὰ στὸ Ληξοῦρι καὶ ἀφιέρωσε ὁλόκληρη τὴ ζωὴ του στὴ διδασκαλία καὶ τὴ συγγραφὴ τῶν ἔργων του. Ἀνάμεσα στοὺς μαθητὲς του εἶναι γνωστοὶ Κεφαλλῆνες λόγιοι πὸ διακρίθηκαν ὡς ἱεροκήρυκες καὶ διδάσκαλοι.

Τὸ ἔργο του, φιλοσοφικὸ καὶ θεολογικὸ, παραμένει κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος του ἀνέκδοτο. Τὰ χειρόγραφα πὸ μᾶς τὸ παραδίδουν καὶ ξεπερνοῦν κατὰ πολὺ

τὴν ἑκατοντάδα φανερόνουν ὅτι ἡ διδασκαλία του ἦταν γνωστὴ καὶ ἀναγνωρισμένη καὶ ἡ καλὴ φήμη του εἶχε ἐνωρὶς περάσει τὰ ὅρια τοῦ νησιοῦ του.

Εἶχε σπουδάσει καλὰ τὴν ἀριστοτελικὴ φιλοσοφία καὶ τοὺς σχολαστικούς· εἶχε ἐπίσης μελετήσῃ τοὺς συγχρόνους φιλοσόφους, «τοὺς νεωτέρους» ὅπως τοὺς ἀποκαλεῖ, ἰδιαίτερα τὸν Καρτέσιο καὶ τοὺς μαθητὲς του καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς ἀντιπάλους του. Ὁ ἴδιος συμφωνεῖ μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Καρτεσίου καὶ ἐπικρίνει τοὺς σχολαστικούς καὶ τὴ διδασκαλία τους. Στὴ διδασκαλία του καὶ στὰ συγγράμματά του χρησιμοποιεῖ τὴν ἀπλοελληνικὴ γλῶσσα καὶ εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ τὸ ἐπιχειρεῖ σὲ ἔργα φιλοσοφικά.

Πβ. καὶ Βασιλικὴ Μπόμπου - Σταμάτη, Ὁ Βικέντιος Δαμοδός. Βιογραφία - ἐργογραφία 1700 - 1752. Διδακτορικὴ διατριβή, Ἀθήνα 1982 σ. XXII + 395.

10. 14-5-80 : Ἐλευθέριος Πρεβελάκης, Τὸ πρόβλημα τῶν γενικεύσεων στὴν Ἱστορία.

Διάγραμμα.

Βοηθητικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὴ Λογική : ἔννοιες - παραγωγή καὶ ἐπαγωγή - ἡ ἀτελής ἐπαγωγή καὶ ἡ ἀξία της - ὁμοειδεῖα καὶ ἐπαγωγή.

Ἡ κλιμάκωση τῆς ὁμοειδεῖας στοὺς τρεῖς τομεῖς τοῦ ἐπιστητοῦ : τὸν ἀνὸργανο, τὸν ὀργανικό, τὸν ὑπεροργανικό.

Ἡ ἔννοια τῆς «κλίμακας».

Ἐξὶ ἱστορικὲς σχολὲς μὲ κριτήριον τίς γενικεύσεις ποὺ χρησιμοποιοῦν.

Εἶδη γενικεύσεων στὴν ἱστορία.

Τὸ γενικὸ καὶ τὸ εἰδικὸ στὴν ἱστορία.

Ἡ εὐρύτητα καὶ ἡ ἰδιαιτερότητα τοῦ εἰδικοῦ στὴν ἱστορία.

Ἡ παραδοσιακὴ καὶ ἡ μοντέρνα ἱστοριογραφία ἀπέναντι στὴν ὁμοειδεῖα καὶ τὴν ἰδιαιτερότητα τῶν ἱστορικῶν φαινομένων.

Ὁ ἱστορικὸς ἀνάγεται στὸ γενικὸ γιὰ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ εἰδικό.

Τὸ «πρότυπο» (μοντέλο) στὴν ἱστοριογραφία.

Ἡ πραγματικότητα τοῦ μέσου ὄρου καὶ ἡ πραγματικότητα τοῦ συγκεκριμένου.

Χρέος τοῦ ἱστορικοῦ ἡ συνεξέτασή τους.

Ἡ ἐπιλογὴ τῶν συγκεκριμένων γεγονότων : κριτήρια.

Δημοσιεύθηκε : «Μνήμων» 8 (1980 - 1981) 204 - 225.

11. 28-5-80 : Νίκος Ἀλιβιζάτος, Τὰ νομικὰ κείμενα, Πηγὴ τῆς Ἱστορίας. Παρατηρήσεις μὲ ἀφορμὴ ἔρευνα τῶν πολιτικῶν θεσμῶν τῆς σύγχρονης Ἑλλάδας.

Ἀντικείμενο : κείμενα συνταγματικοῦ δικαίου : (σύνταγμα, νόμοι, διατάγματα, διαγγέλματα, πολιτικὲς συμφωνίες). Ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἱστορικό : ρυθμιστικὴ - κανονιστικὴ καὶ νομιμοποιητικὴ - ἰδεολογικὴ λειτουργία τῶν κειμένων. Μεθοδολογικὴ ἀφετηρία : τὰ κείμενα σὰν συμπύκνωση ἑνὸς συσχετισμοῦ πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν δυνάμεων. Ἀντιπαράθεση μὲ ἄλλες μεθοδολογικὲς ἀπόψεις : (α) νομικὸς ἰδεαλισμὸς (Κ. Τσάτσος), (β) νομικὸς βολонтаρισμὸς (Βυσσίνσκι), (γ) νομικὸς θετικισμὸς (Κέλσεν). Γιατὶ πρέπει νὰ μιλάμε γιὰ «νομικὰ κείμενα» σὰν πηγὴ τῆς ἱστορίας καὶ ὄχι γιὰ «νομοθετικὰ κείμενα».

Ἡ γένεση, ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τῶν νομικῶν κειμένων.

12. 15-10-80 : Λίνος Πολίτης, Ἡ φιλολογικὴ ἔρευνα γιὰ τὸν Διονύσιο Σολωμό.

13. 29-10-80 : Γιώργος Βάρσος, Προβλήματα γύρω από μία κοινωνιολογία της σύγχρονης ελληνικής ιστοριογραφίας.

Πρώτη διατύπωση του θέματος : ή διαδικασία συγκρότησης του ακαδημαϊκού επαγγελματικού χώρου της νεοελληνικής ιστοριογραφίας στη μεταπολεμική 'Ελλάδα' οί κοινωνικοί παράγοντες που προσδιορίζουν τις έσωτερικές αντιθέσεις του και τόν τρόπο έκδήλωσης των αντιθέσεων αυτών στο επίπεδο της ιστοριογραφικής παραγωγής.

Προβλήματα σχετικά με την κατασκευή του αντικειμένου της έρευνας. Σύντομη κριτική επισκόπηση συγγενών προσεγγίσεων στο πλαίσιο της κοινωνιολογίας της έπιστήμης, της κοινωνιολογίας των επαγγελματιών και των μικρών ομάδων. Το παράδειγμα του P. Bourdieu και ή έννοια του «πεδίου» κοινωνικών ανταγωνισμών. Πρώτες βασικές κατευθύνσεις στην έρευνα και σχετικοί προβληματισμοί :

—όριοθέτηση και έντοπισμός των φορέων του επαγγελματικού χώρου που μάς ενδιαφέρει (πανεπιστημιακές έδρες και έρευνητικά κέντρα νεοελληνικής ιστορίας)· ανάλυση του έσωτερικού κοινωνικού καταμερισμού εργασίας και ζητήματα γύρω από την σχετική ταξινόμηση των μελών της ομάδας που συγκροτείται και αποτελεί τó συγκεκριμένο «πληθυσμό» της έρευνάς μας.

—θεσμοί και μηχανισμοί όργάνωσης της νομιμοποίησης, ταξινόμησης και κυκλοφορίας της «έπιστημονικής» ιστοριογραφικής δουλειάς στο ευρύτερο, έξω-ακαδημαϊκό, πεδίο της διανόησης (έταιρείες, περιοδικά, έκδοτικοί οίκοι, «όμάδες» και «κύκλοι» κ.λπ.).

— τó ζήτημα της κοινωνιολογικής ανασυγκρότησης των κοινωνικών αντιθέσεων που διέπουν την λειτουργία του επαγγελματικού πεδίου της νεοελληνικής ιστοριογραφίας μέσα από τά κοινωνικά χαρακτηριστικά των άτομικών και συλλογικών φορέων του (ήλικία και φύλο, κοινωνική προέλευση και κοινωνικο-επαγγελματική τροχιά, θέση στο ευρύτερο πεδίο της διανόησης).

— τó ζήτημα της κοινωνιολογικής ανασυγκρότησης των βασικών ανταγωνιστικών ιστοριογραφικών θέσεων όπως αυτές άρθρώνονται και αντικειμενικοποιούνται σε τοποθετήσεις και «στρατηγικές» που συγκροτούν τó πεδίο στο επίπεδο της πρακτικής.

Προβλήματα μεθόδου και τεχνικής για τή συλλογή και έπεξεργασία του απαραίτητου έμπειρικού υλικού : συνέντευξη, έρωτηματολόγιο, άμηση παρατήρηση, αξιοποίηση δευτερογενών πηγών (βιογραφίες, βιβλιογραφίες κ.λπ.). Δυνατότητα και σκοπιμότητα «ανάλυσης περιεχομένου» σε συγκροτημένο corpus ιστοριογραφικής παραγωγής. Τό «ποσοτικό» και τó «ποιοτικό» στην κοινωνιολογία των μικρών ομάδων.

Ή ιστορική και ή κοινωνιολογική προσέγγιση : ή διαχρονία όπως άνιχνεύεται στην συγχρονία του «σήμερα».

14. 12-11-80 : Θάνος Βερέμης, Οικονομικά προβλήματα της Παγκαλικής δικτατορίας.
15. 26-11-80 : Μάρκος Δραγούμης, Ή Μέλπω Μερλιέ και ή έρευνα της Δημοτικής μουσικής.
16. 10-12-80 : Γιώργος Δερτιλής, «Τό ζήτημα των Τραπεζών (1871 - 73)» : Συζήτηση και σύνδεση με τρέχουσα έρευνητική εργασία.

17. 17-12-80 : Φώτης Α. Δημητρακόπουλος, Τò Βυζάντιο στη νεοελληνική σκέψη (1830 - 1860).

Ἡ μελέτη τοῦ θέματος αὐτοῦ παρουσιάζει ἀπὸ τὴ φύση τῆς πολὺπλευροῦ ἐνδιαφέρον : α) ὡς μέρος τῆς ἱστορίας τῶν ἰδεολογικῶν ρευμάτων, τῆς ἱστορίας τῶν συνειδη-
σεων β) καὶ ἐπομένως ὡς δείκτης τῆς αὐτογνωσίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους γ) ὡς προσπάθεια ἐρμηνείας τῶν ἐμπνεύσεων στὸ λογοτεχνικὸ, πολιτικὸ, θρησκευτικὸ καὶ ἐπιστημονικὸ (θεωρητικὸ) τομέα μὲ τὶς ἀντίστοιχες προεκτάσεις καὶ ἐπιδρά-
σεις δ) ὡς καθαρὰ τμήμα τῆς ἱστορίας τῆς φιλολογίας ἢ καλύτερα τῆς ἱστορίας τῶν ἀνθρωπιστικῶν σπουδῶν.

Πρέπει ἀρχικὰ κανεῖς ν' ἀναφερθεῖ στὰ κινήματα τοῦ Διαφωτισμοῦ καὶ Ρομαντισμοῦ, στὴν ὀψιμη παρουσία τους στὸν Ἑλληνισμό καὶ στὴν ἰδιοτυπία ποὺ παρουσιάζουν. Ὅμως δὲν θὰ πρέπει νὰ πιστέψουμε ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο κλειδί γιὰ νὰ μπούμε καὶ νὰ δουλέψουμε στὸ χῶρο ποὺ ἐκτείνεται τὸ θέμα μας. Πιστεύω πὼς πάνω ἀπ' ὅλα ἰσχύει αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Δημαρᾶς στὸν πρόλογο τοῦ «Νεοελληνικοῦ Διαφωτισμοῦ»· πρέπει νὰ γνωρίζουμε πρῶτα τοὺς φορεῖς τῶν ἰδεῶν, τοὺς λογίους, νὰ ἀποκτήσουμε καλὲς βιογραφίες τους. Κι αὐτὸ δυστυχῶς λείπει ἀπελπιστικά γιὰ τοὺς λογίους τοῦ περασμένου αἰῶνα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι ταυτόχρονα ζεῖ καὶ ὁ λαός, διάκριση καθαρὰ ἀξιολογική, ὁ λαὸς ποὺ τότε ζοῦσε πολὺ πιδὸ ξεκομμένος ἀπὸ τοὺς πνευματικούς του ταγοὺς ἀπ' ὅσο σήμερα. Ἄρα πρέπει νὰ προστεθεῖ στὴ μελέτη τῶν λογίων, ἡ μελέτη τῆς λαϊκῆς ψυχῆς. Ἡ μέχρι τώρα ἐξέταση τοῦ θέματος μ' ἔχει πείσει ὅτι πρέπει νὰ βρούμε, κάθε φορὰ ποὺ μᾶς «μιλάει» κάποιος, τὸ «ποιός» καὶ «γιατί» μᾶς μιλάει ἔτσι. Αὐτόματα τότε θὰ ἐπαληθεύσουμε ποιῆς ἰδέες πεθαίνουν καὶ ποιά νέα ρεύματα γεννιοῦνται, καὶ γιατί.

18. 14-1-81 : Ντίνος Παπαθανασόπουλος, Ἑλληνικὴ ἐμπορικὴ ναυτιλία (1833 - 1856) : ἐξέλιξη καὶ ἀναπροσαρμογή.

Πβ. Κωνσταντῖνος Α. Παπαθανασόπουλος, Ἡ ἑλληνικὴ ἐμπορικὴ ναυτιλία. Κράτος καὶ ναυτιλιακὴ πολιτικὴ στὴ μετεπαναστατικὴ περίοδο. Οἱ πρῶτες προσπάθειες δημιουργίας ἑλληνικῆς ἀτμοπλοΐας. 1833 - 1856. Διδακτορικὴ διατριβή, Ἀθήνα 1981 σ. 387.

19. 28-1-81 : Βασίλης Καρδάσης, Σύρος 1843 - 1857 : Ἐμπόριο, ἔμποροι καὶ κοινωνικὲς λειτουργίες.

Ἡ ἐργασία ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μέρη : Τὸ πρῶτο ἐξηγεῖ τὴν διαμόρφωση τῆς Ἐρμούπολης σὲ ἐμπορικὸ κέντρο στὰ χρόνια μετὰ τὴν ἐπανάσταση. Τὸ δεύτερο ἐξετάζει τὶς οἰκονομικὲς δραστηριότητες τῶν ἐμπόρων ἀπὸ τὸ 1843 ἕως τὸ 1857. Τὸ τρίτο προσπαθεῖ νὰ ἐρμηνεύσει τὶς πολιτικοκοινωνικὲς λειτουργίες τῶν ἐμπόρων. Προηγεῖται ἓνα εἰσαγωγικὸ μέρος ποὺ θέτει τοὺς γενικοὺς ἄξονες τῆς ἐργασίας. Τὸ π ρ ὁ β λ η μ α : Ἐνὰ ἀπὸ τὰ σημαντικότερα φαινόμενα τοῦ νέου ἑλληνικοῦ κράτους εἶναι ἡ ἐντυπωσιακὴ ἀνάπτυξη τῆς Ἐρμούπολης, ἡ ὁποία, λίγο μετὰ τὴν ἀναγνώριση τῆς ἀνεξαρτησίας, ἐξελίσσεται σὰν τὸ πρῶτο ἐμπορικὸ κέντρο ὄχι μόνο τῆς χώρας, ἀλλὰ, θὰ λέγαμε, καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου. Ὡστόσο ἡ ἀνάπτυξη αὐτὴ εἶχε ἀρχίσει πολὺ πρὶν τὸ 1832. Τὸ γεγονός αὐτό, χωρὶς νὰ σημαίνει ὅτι ἡ συγκρότηση τοῦ νέου κράτους δὲν ἦταν καθοριστικὴ γιὰ ὁλόκληρο τὸν γεωγραφικὸ χῶρο ποὺ συμπεριέλαβε, δημιουργεῖ ὀρισμένες ἰδιαιτερότητες γιὰ

τὴν περίπτωση τῆς Σύρου καὶ εἰδικότερα γιὰ τὴν διαμόρφωσή της σὲ ἐμπορικὸ κέντρο.

Ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ἐργασίας αὐτῆς δὲν εἶναι ἡ ἀναζήτηση τῶν αἰτίων τῆς διαμόρφωσης τῆς Ἑρμούπολης σὲ κέντρο τοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ ἡ ἐξήγηση τῆς διαμόρφωσης τῆς κυρίαρχης οἰκονομικῆς ὁμάδας τῶν ἐμπόρων στὴν Σύρο. Παρατηρώντας τὶς οἰκονομικές, πολιτικές καὶ κοινωνικὲς δραστηριότητές τους νὰ βγάλουμε συμπεράσματα γιὰ τὶς σχέσεις τους μὲ τὶς ντόπιες κοινωνικὲς ὁμάδες, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλες τὸ ἴδιο ἰσχυρές τοῦ υπόλοιπου ἐλληνισμοῦ. Νὰ ἐξετάσουμε, ἀκόμη, τὶς ἐπιπτώσεις καὶ συνέπειες ποὺ ἄσκησε ἡ ὑπαρξὴ τῆς κυρίαρχης οἰκονομικῆς ὁμάδας τῶν ἐμπόρων τῆς Ἑρμούπολης σὲ τοπικὸ ὅσο καὶ ἐθνικὸ ἐπίπεδο.

20. 11-2-81 : Ἀγαμέμνων Τσελίκας, Κωδικογραφικὲς ταυτίσεις σὲ ἀθηναϊκὰ χειρόγραφα (15ος αἰ.).
21. 25-2-81 : Νανῶ Χατζηδάκη, Ἡ θέση τῶν ζωγράφων στὴν ἱστορία τῆς μεταβυζαντινῆς ζωγραφικῆς καὶ ἡ συγκρότηση τῶν πρώτων ἰδιωτικῶν συλλογῶν εἰκόνων.
22. 11-3-81 : Χρῆστος Ἀντωνίου, Θέματα καὶ μοτίβα τῆς λαϊκῆς παράδοσης στὸ ἔργο τοῦ Σεφέρη.

Μὲ τὴν παραπάνω μελέτη ἐπιχειρεῖται μιὰ προσέγγιση τοῦ Σεφέρη ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς δημοτικῆς - λαϊκῆς παράδοσης —ὄχι τῆς ξένης, δυτικῆς λογοτεχνίας καὶ σκέψης— μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἐλληνικῆς λαογραφίας. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἀποδείχτηκε ἐξαιρετικὰ ἀποδοτικὴ γιὰ τὸ φωτισμὸ καὶ τὴν ἐρμηνεία μιᾶς ποίησης, ποὺ θεωρεῖται καὶ εἶναι ἀπὸ τὶς περισσότερο πυκνὲς καὶ κρυπτικές.

Ἡ ἐρμηνεία αὐτὴ πραγματοποιεῖται ὅσον ἀφορᾷ ἐπὶ μέρους θέματα καὶ μοτίβα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπώτερο ὄραμα τῆς σεφερικῆς ποίησης [...]

Ἰσως ἡ σημαντικότερη καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει καθολικώτερη διαπίστωση τῆς ἐργασίας αὐτῆς ἀφορᾷ τὸ μέγεθος τῆς πατριωτικῆς διάστασης τῆς ποίησης τοῦ Σεφέρη, ὅπου τὸ ὑποκειμενικὸ ὑποτάσσεται μὲ πρωτοφανὴ συνέπεια στὸ ὁμαδικὸ - ἐθνικὸ. Ὅπως τονίζω μιὰ ὑπερβολικὴ, ὄχι μόνο σὲ πάθος, ἀλλὰ καὶ σὲ ἀξίωση πατριωτικὴ συνείδηση μᾶς ἀποκαλύπτεται ἔτσι· ὅταν ἡ ποίηση αὐτὴ διευκρινίζεται, τότε ἀποκαλύπτεται ὅτι τὸ πατριωτικὸ μέλημα ἀφομοιώνει σχεδὸν κάθε ἄλλο μέλημα, τὸ ὁποῖο πιά γίνεται ὕλη γιὰ νὰ τὴ θρέψει καὶ νὰ τὴ συντηρήσει, κατὰ τρόπο ἴσως μοναδικὸ ὅσο καὶ ἀπροσδόκητο, γιὰ ἓναν ποὺ στέκεται μπρὸς στὸν καταρχὴν δυσανάγνωστο ποιητικὸ κώδικα τοῦ Σεφέρη.

23. 1-4-81 : Λευτέρης Παπαγιαννάκης, Οἱ ἐλληνικοὶ σιδηρόδρομοι (1880 - 1910).
24. 8-1-81 : Ἀλέξης Κράους, Ὅψεις ἀπὸ τὶς οἰκονομικὲς σχέσεις τῆς Ἑθνικῆς Τράπεζας μὲ τὴ Δύση καὶ τὶς ἐλληνικὲς παροικίες (1842 - 1862) : ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία τῆς ΕΤΕ μὲ τὸ ἐξωτερικὸ.

Ἡ ἐργασία ξεκίνησε μὲ σκοπὸ τὴν διαμόρφωση πεδίου ἐρευνας μέσα ἀπὸ τὴν μελέτη τῆς ἀλληλογραφίας τῆς ΕΤΕ μὲ τὸ ἐξωτερικὸ. Ἀντίθετα μὲ τὸν μεγάλον ὄγκο τοῦ πρωτογενοῦς ὕλικου, ποὺ μαρτυρεῖ γιὰ μιὰ σημαντικὴ δραστηριότητα στὸν διεθνῆ χῶρο, τὰ συγκεντρωτικὰ στοιχεῖα καὶ οἱ σχετικὲς ἀναφορὲς στὴν εἰδικευμένη βιβλιογραφία τῆς ἐποχῆς εἶναι πτωχὲς ἢ ἐλλειπῶς.

Ἡ ΕΤΕ, ὅπως καὶ τὸ κράτος σὰν θεσμός, στὴν ὀργάνωση τοῦ ὁποίου στηρίζεται, εἶναι ἓνα εἶδος προϊόντος εἰσαγωγῆς. Καπιταλιστικὴ στὴν μορφή—ἀνώνυμη μετοχικὴ ἑταιρεία—λειτουργεῖ στὰ πλαίσια μιᾶς ιδιόμορφης «περιφερειακῆς» οἰκονομίας ποὺ τῆς δίδει καὶ τὸν χαρακτήρα της. Ὁ J. Bouniér παρατηρεῖ ὅτι οἱ τράπεζες δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ἀλλάζουν τίς δομές μιᾶς οἰκονομίας. Ἐκφράζουν περισσότερο τὴν οἰκονομικὴ συγκυρία ποὺ ὁμως μποροῦν νὰ ἐπηρεάσουν. Παράγοντες γιὰ μιὰ ἀυξημένη δραστηριότητα τῆς ΕΤΕ στὸ ἐξωτερικὸ εἶναι οἱ ἀκόλουθες ιδιομορφίες τοῦ ἐλληνικοῦ κοινωνικοῦ σχηματισμοῦ: Ὑπαρξὴ σημαντικῶν κεφαλαίων στὰ χέρια τῶν ἐλλήνων τῆς διασπορᾶς καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἐδαφικῆς ὁλοκλήρωσης, ὁ δυναμισμός τοῦ ἐλληνικοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου καὶ ἡ καθοριστικὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα σχέση μετὰ τὴν ἀνεπτυγμένη καπιταλιστικὴ δύση. Τὸ πρόβλημα ποὺ τίθεται ἐδῶ εἶναι ἡ στρατηγικὴ τῆς ΕΤΕ στὸν διεθνῆ χώρο ὡς ἐπιχείρησης μετὰ ἰδιαίτερη ἐθνικὴ διάσταση. Οἱ ιδιότητές της αὐτὲς τῆς ἐπιτρέπουν νὰ καλεῖ τὸ παροικιακὸ κεφάλαιο γιὰ νὰ τὴν ὑποστηρίξει μετὰ ἀγορὲς μετοχῶν καὶ καταθέσεις, ὁκότη καὶ μετὰ τὴν μορφή κληροδοτημάτων ποὺ δὲν ἀφοροῦν μόνον τὸ ἐλληνικὸ Κράτος καὶ ἐπίσης νὰ δημιουργεῖ νέες ἐπιχειρήσεις στὸν ἐλληνικὸν χώρον σὲ συνεταιρισμὸ μετὰ τὴν παροικία. Διεδικεῖ τὴν πιστοδότηση καὶ τὴν προώθηση τοῦ ἐλληνικοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου μέσω τῆς ἀνάπτυξης ἐνὸς δικτύου ἀνταποκριτῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ ποὺ κινοῦν σημαντικὰ κεφάλαια. Ἡ παρουσία της αὐτῆς στὶς μεγάλες χρηματαγορὲς τῆς δίνει τὴν δυνατότητα τέλος τῆς ἀποκόμισης κερδῶν ἀπὸ τίς ἐργασίες τοῦ διεθνoῦς χρηματιστικοῦ κεφαλαίου. Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἓνα δίκτυο ἀνταποκριτῶν ἐξωτερικοῦ προωθεῖται κατ' ἀρχὴν στὴν Εὐρώπῃ [1842, 2 ἀνταποκριτές: Βιέννη, Παρίσι, 1862, 15 ἀνταποκριτές σὲ μεγάλες πόλεις καὶ λιμάνια). Μέσα στὴν δεκαετία τοῦ 1860 ἀναπτύσσεται καὶ τὸ ἀνατολικὸ δίκτυο (Ἀλεξάνδρεια, Κωνσταντινούπολη, Ὁδησσός) μετὰ ἰδιαίτερη δραστηριότητα τὴν τοποθέτηση ἐλλ. δανείων στὶς παροικίες.

25. 15-4-81: Ἰωάννα Πετροπούλου, Ὁ Καππαδόκης λόγιος Φίλιππος Παπαγρηγορίου - Ἀριστόβουλος (1825 - 1903) καὶ ἡ ἀλληλογραφία του.

Ἡ σπουδὴ τῆς μικρασιατικῆς πραγματικότητος τοῦ περασμένου αἰῶνα προσκρούει σὲ πολλαπλὰ ἐμπόδια: Ἡ ὑπαρξὴ ἀλλεπαλλήλων στρωμάτων μιᾶς κληρονομημένης καὶ ἀναπαραγόμενης μυθοπλασίας, ποὺ ἀποτελεῖ γέννημα τῆς μετὰ τὴ μικρασιατικὴ καταστροφὴ ἱστοριογραφίας, περιχαράκωσε τὴ ζωὴ τῶν «χαμένων πατρίδων» μέσα σὲ στατικά, παγιωμένα σχήματα. Αὐτὸ μᾶς ἐμποδίζει νὰ συλλάβουμε τίς κινήσεις τῆς ἐλληνικῆς μειονότητας μέσα στὸν ὅσον αὐτὸ στὴν πολλαπλότητά τους, καὶ νὰ κατανοήσουμε τὰ φαινόμενα στὴν ἐξέλιξή τους.

Λίγες στάθηκαν οἱ πηγὲς τοῦ 19οῦ αἰῶνα ποὺ χρησιμοποιήθηκαν ἀπευθείας ἀπὸ τοὺς ἱστοριογράφους τοῦ 20οῦ· ἡ ἀλυσσιδωτὴ ἐπανάλληλη παραθεμάτων ἀπὸ τὸν ἓνα συγγραφέα στὸν ἄλλον γιὰ τὴν στήριξη κάποιων ἐπιχειρημάτων, ἀποδυνάμωσε καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐρωτήματά μας.

Ἐνα τρίτομο χειρόγραφο ποὺ ἀπόκειται στὸ Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν, μετὰ χίλια ὀκτακόσια ἀντίγραφα ἐπιστολῶν ποὺ συντάχθηκαν στὸ διάστημα 1852 ἕως 1890, ἀνοίγει ἓνα παράθυρο: μέσα ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη πυκνότητα τοῦ λόγου, μᾶς ἀποκαλύπτει τὴ ζωὴ ἐνὸς δραστήριου μικρασιάτη λόγιου σ' ὅλες τίς ἐκφάνσεις. Μᾶς παρέχει πληροφορίες μετὰ συνεχῆ χρονολογικὴ σειρά σαφῶν χρόνων: τὸ πλῆθος αὐτὸ ὕλικο ἐπιδέχεται διαφόρων εἰδῶν χρήσεις: τὸ αἴτημα ἐδῶ εἶναι νὰ συλλάβουμε τὴν ἰδεολογικὴ καμπύλη ποὺ διέγραψαν οἱ χριστιανικοὶ πληθυσμοὶ σ' αὐτὸ τὸ δεῦτερο μιστὸ τοῦ 19οῦ αἰῶνα, ὅπου ἡ μεταφύτευση μιᾶς παιδείας

έλληνοκεντρικής μέσα από συλλόγους, σχολεία, έντυπα, αποτέλεσε ένα έγχείρημα θεσμοποιημένο, που άποσκοπούσε στη δημιουργία έθνικων συνειδήσεων.

26. 20-5-81 : Ματούλα Κουρουπού, Κανονισμοί και καταστατικά Συλλόγων και Σχολείων της Μ. Ασίας (1840 - 1922).
27. 27-5-81 : Χρήστος Λούκος, 'Απόπειρες για την ίδρυση Τράπεζας στην Ελλάδα (1831 - 1841). 'Η περίπτωση του άγγλικού οίκου J. Wright and Co.

Έξετάζονται : 1) 'Η έλλειψη κεφαλαίων για παραγωγικές επενδύσεις. 2) 'Η άδυναμία του κράτους να αναλάβει την ίδρυση πιστωτικού ιδρύματος. 3) Οί διαδοχικές προτάσεις του οίκου Wright για την ίδρυση Τράπεζας στην Ελλάδα. 4) Οί ανταγωνιστικές προτάσεις άλλων κεφαλαιούχων, ξένων και Έλλήνων. 5) 'Ο ρόλος των Δυνάμεων. 6) 'Η συμπεριφορά των έλληνικών κοινωνικών ομάδων και πολιτικών παρατάξεων στο θέμα της Τράπεζας.

28. 30-9-81 : Πέτρος Πιζάνιας, Τιμές, μισθοί, ήμερομίσθια, 1832 - 1912.
29. 7-10-81 : Ι. Θ. Κακριδής, Νεοελληνικά Πάρεργα. Α' 'Ιδιοτυπίες στη χρήση του έμπρόθετου. Β' 'Ανορθόδοξες τελικές προτάσεις.
30. 4-11-81 : Νόρα Σκουτέρη - Διδασκάλου, Το πλέγμα των οικισμών στη λεκάνη του Άνω Αλιάκμονα τον 19ο αιώνα (προβλήματα έρευνας).

Έκτιθενται όρισμένα κεντρικά έρωτήματα που προέκυψαν κατά την έρευνα για διδακτορική διατριβή με θέμα «Οί οικισμοί της νοτιοδυτικής Μακεδονίας τον 19ο αιώνα. Παραδοσιακές δομές, χωροχρονικές ασυνέχειες και ιστορική διάρκεια». 'Η διατριβή χρησιμοποιεί (δημοσιευμένο και άδημοσίευτο) άρχαιακό, ιστορικό, λαογραφικό και άνθρωπολογικό ύλικό, συνδυασμένο με επιτόπια έρευνα και έπιχειρεί έναν προβληματισμό που στοχεύει στη σύζευξη της λαογραφίας και κυρίως της κοινωνικής άνθρωπολογίας με την (κοινωνική) ιστορία.

Τά έρωτήματα που σχολιάστηκαν και συζητήθηκαν στην εισήγηση άφορούσαν ειδικότερα δύο επίπεδα προσέγγισης :

— σ' ένα πρώτο επίπεδο έπιχειρήθηκε ό έλεγχος της έπιλογής του συγκεκριμένου χωροχρόνου μέσω της έσωτερικής και της έξωτερικής του όριοθέτησης, και

— σ' ένα δεύτερο επίπεδο προτάθηκε ή «ανάγνωση» μιās ιστορίας «μέσης διάρκειας» αὐτοῦ τοῦ χωροχρόνου (π.χ. μελέτη των έσωτερικών και έξωτερικών διασυνδέσεων σ' αὐτήν την περιοχή στο επίπεδο των κοινωνικών, των οικονομικών, των πολιτικών, των ιδεολογικών και πολιτιστικών σχέσεων), με στόχο την περιγραφή και άνάλυση της καθημερινής ζωής πάνω σε συγκεκριμένους άξονες : πάνω στον άξονα των σχέσεων άνάμεσα σέ οικισμούς και γενικότερα της έμπειρίας της όργάνωσης του χωροχρόνου (πόλη/χωριό, κέντρο/περιφέρεια, άγορές, ομάδες χωριών, γειτονίες, μετακινήσεις κάθε τύπου, έγκαταστάσεις, ξενιτιά, πανηγύρια, έπιγαμίες κ.λπ.) και πάνω στον άξονα των κοινωνικών σχέσεων και ιδιαίτερα των σχέσεων άνάμεσα στα δύο φύλα (κοινωνικός και κατά φύλα καταμερισμός της έργασίας).

31. 18-11-81 : Αϊκ. Κουμαριανού, Έλληνικές Φιλολογικές Έταιρείες στίς δύο πρώτες δεκαετίες του 19ου αιώνα.
32. 2-12-81 : Γιάννης Κιουρτσάκης, 'Η δυτική σκέψη στο έργο του Σεφέρη.
33. 16-12-81 : Δημ. Σπάθης, Θεατρικές μεταφράσεις : 18ος και άρχές 19ου αιώνα.

34. 12-1-82 : Άννα Ταμπάκη, Ἡ «τύχη» τοῦ Μολιέρου στὸν 19ο αἰώνα.

Ἡ φύση κι ἡ ἔκταση μιᾶς παρόμοιας ἔρευνας ὀρίζονται μέσα στὸ εὐρὸ πεδίο τῆς μελέτης τῶν πολιτισμικῶν καὶ πνευματικῶν ἀνταλλαγῶν μεταξὺ διαφορετικῶν ἔθνικῶν καὶ κοινωνικῶν ομάδων· ἀκολουθεῖ δηλαδὴ κυρίως τὶς μεθοδολογικὲς προσεγγίσεις ποὺ προτείνει ἡ Συγκριτικὴ ἑπιστήμη [...]

Ἡ μελέτη τῆς «τύχης» (fortune) ἑνὸς συγγραφέα ἢ ἑνὸς λογοτεχνικοῦ φαινομένου, ποὺ μπορεῖ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἔρευνας νὰ ἀποκρυσταλλωθεῖ καὶ ἀρνητικά, δηλαδὴ σὰν «ἀπουσία», ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ ἓνα σύνολο μαρτυριῶν, οἱ ὁποῖες ἀντανάκλουν τὴν ὀργανικὴ παρουσία κι ἐξέλιξη τοῦ πομποῦ μέσα στὸ δέκτη. Ἡ ἀξιολόγηση τῶν μαρτυριῶν ἀπαιτεῖ ἰδιαίτερη προσοχή : ὄχι μόνον πρέπει νὰ προσδιοριστεῖ ὁ ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητος παράγοντας τοῦ «διαμέσου», ἢ συχνά, ἡ πολλαπλότητα τῶν παραγόντων, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκτιμηθεῖ σωστὰ ἓνα σημαντικό στοιχεῖο : ἡ ἥδη ἐνυπάρχουσα προδιάθεση τοῦ δέκτη (ποὺ μπορεῖ νὰ ἀντιστοιχεῖ σὲ ἔθνικὴ ὁλότητα, κοινωνικὴ ομάδα ἢ ἄτομο), ἡ συντελούμενη δηλαδὴ ἀπὸ τὸ δέκτη ἐπιλογὴ, περισσότερο ἢ λιγότερο ἐνσυνείδητα, ἐκείνων τῶν στοιχείων ποὺμποροῦν νὰ καλύψουν νέες ἀνάγκες ἢ προδιαθέσεις αὐτοῦ τοῦ ἀτόμου ἢ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, στὸ ὁποῖο ἀνήκει.

Ἡ ἀδρὴ σκιαγράφηση τῆς μολιερικῆς παρουσίας στὸ νεοελληνικὸ χῶρο, στηρίζεται σ' ἓνα πολυχρησιμοποιημένο καὶ σίγουρο ἐργαλεῖο τοῦ συγκριτιστῆ, τὴ μεταφραστικὴ δραστηριότητα, μ' ἄλλα λόγια τὴ χειρόγραφη κι ἐντυπια μαρτυρία. Καλύπτει δύο αἰῶνες : τὸν 18ο, τὶς ἀπαρχές, τὶς πρῶτες δηλαδὴ μνεῖες ἐνδιαφέροντος μέσα στὸ φαναριώτικο περίγυρο, τὰ μεταφραστικὰ δείγματα ποὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυροκορδάτου (1741), στίς Ἑγemonίες. Ἐπειτα, ὁ 19ος, θ' ἀγκαλιάσει τὸ μολιερικὸ φάσμα. Ἀπὸ τὴν ἰδεολογικὴ χρῆση τῶν μεταφράσεων τοῦ Διαφωτισμοῦ φτάνουμε κάποτε, στὴ δεκαετία 1850 - 1860, στὴν αὐτόνομη ἔκδοση τῶν μονοπράκτων κωμωδιῶν (φαρσοκωμωδιῶν), ποὺ ἐκάλυπταν τὶς ἀνάγκες τοῦ νεοελληνικοῦ θεατρικοῦ ρεπερτορίου. Τέλος, προτείνουμε μία χρονικὴ τομὴ : τὸ 1871, χρονιά ποὺ ἐκδίδονται στὴν Τεργέστη τὰ Ἄριστα Ἔργα τοῦ Ι. Σκυλίσση. Ἡ γνωριμία μὲ τὸν κλασικὸ Μολιέρο ἔχει πιά συντελεστεῖ.

35. 26-1-82 : Ἡρῶ Κατσιώτη, Τὸ κωμειδύλλιο καὶ τὸ δραματικὸ εἰδύλλιο : μῦθος καὶ πραγματικότητα.
36. 10-2-82 : Νάσος Βαγενάς, Ἀνδρέα Κάλβου, ἀπόσπασμα ἄγνωστου ποιήματος : Προτάσεις γιὰ μιὰ χρονολόγηση.
37. 24-2-82 : Φανούριος Βῶρος, Προβλήματα διδασκαλίας τῆς Ἱστορίας στὴ δευτεροβάθμια ἐκπαίδευση.
38. 3-3-82 : Ἀλέξης Πολίτης, Δημοτικὰ τραγούδια καὶ ρομαντικὰ προβλήματα.

Μὲ τὴν εἰσήγηση αὐτὴ προσπαθῶ νὰ ὑποτυπῶ κάποιον σχῆμα γιὰ τὴν ἱστορικὴ πορεία τῆς εὐρωπαϊκῆς διανόησης καὶ νὰ ἐντάξω σ' αὐτὴν τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ δημοτικὰ τραγούδια. Ἡ κύρια θέση εἶναι ὅτι ἡ ἄνοδος τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν στὴ λόγια ἐπιφάνεια προκύπτει ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ καθορισθοῦν σὲ καινούρια βάση τὰ (ἐθνικὰ) σύνολα καὶ ὅτι ἡ ἀνάγκη γιὰ τὴν καινούρια βάση ἀποτελεῖ φαινόμενο ἀπότοκο τῆς διάλυσης τῶν συνόλων ποὺ στηρίζονταν στὴ σχέση «ἡγεμόνες - ὑπήκοοι». Μὲ τὴ διεύρυνση ἑνὸς ἐνδιάμεσου στρώματος στὴν κοινωνία —τῶν

ἀστών—καταλύονται καὶ οἱ προϋπάρχουσες ἱεραρχίες —μαζί καὶ ὁ καθορισμός τοῦ συνόλου ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα.

Αὐτὲς οἱ ἀλλαγὲς συμπορεύονται, πάντα στὴν Εὐρώπῃ, μὲ τὴν ἐμφάνιση τοῦ ρομαντισμοῦ. Ἐπιχειρῶ λοιπὸν νὰ διερευνήσω τοὺς δεσμούς· καὶ στηρίζομαι στὴν ἄποψη ὅτι ὁ ρομαντισμός δὲν εἶναι τὸ εὐρὺ ρεῦμα ποὺ συμπεριλαμβάνει κάποια συναφῆ φαινόμενα (ὅπως ἡ στροφὴ πρὸς τοὺς λαϊκοὺς πολιτισμοὺς ἢ τὸ μεσαιωνικὸ παρελθόν, κ.λπ.) παρὰ πὼς ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν μερικὲς ἀπαντήσεις σὲ ποικίλα προβλήματα, καὶ λοιπὸν συμπλέουν, διαφοροποιοῦνται ἢ καὶ ἀποκλίνουν κατὰ περίπτωσιν.

39. 10-3-82 : Νίκος Νικολάου, Ἡ «Ἑλένη» : ἀπὸ τὸν Εὐριπίδῃ στὸ Σεφέρη.

Ὁ διπλὸς μῦθος τῆς Ἑλένης παρουσιάζει μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ ἐνδιαφέρουσες πτυχὲς τῆς ἰδεολογίας τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Χωρὶς ν' ἀποκλείσουμε τὸ ἐνδεχόμενο τῆς ἡσιόδειας προέλευσής του, τὸ θέμα τῆς διπλῆς Ἑλένης τραγουδήθηκε ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸ Στησίχορο καὶ βρῆκε τὴ δραματικὴ του ὑπόστασιν στὸ θέατρο τοῦ Εὐριπίδῃ, ἀπ' ὅπου ἀντλεῖ τὸ θέμα του ὁ Σεφέρης. Ὅρισμένοι σύγχρονοι μελετητὲς θεώρησαν ὅτι ἡ ἐμφάνισιν τοῦ εἰδώλου στὴ σκηνὴ τοῦ Εὐριπίδῃ ὀδηγεῖ σ' ἓνα παιχνίδισμα ἰδεῶν ἢ τόνισαν ἰδιαίτερα ὀρισμένες κωμικὲς πτυχὲς ἀπὸ τὸ χαρακτῆρα τοῦ ἔργου. Ὅμως, ἀναμφισβήτητα, τὸ ὕστερο αὐτὸ ἔργο τοῦ Εὐριπίδῃ διακρίνεται γιὰ τὴν δραματικὴν τοῦ ὕψους, καὶ αὐτὴ τὴν ὄψιν τοῦ μύθου προβάλλει καὶ ὁ Σεφέρης στὴ δική του Ἑλένη.

Μὲ τὸ Ἡμερολόγιο Καταστρώματος, Γ', πλάι στὴν καινὴ Ἑλένη, ἐμφανίζεται καὶ τὸ πρόσωπο τοῦ Τεύκρου, ἑτεροθαλῆ ἀδελφοῦ τοῦ Αἴαντα τοῦ Τελαμώνιου. Ἡ ἀπρόσμενη ὅσο καὶ μοναδικὴ παρουσία τοῦ ἀπόμακρου ὀμητικοῦ ἥρωα στὴ συλλογὴ αὐτὴ, ταυτόχρονα μὲ τὸ εἶδωλο τῆς Ἑλένης, σημαδεύει μιὰ δολοτέλα νέα προοπτικὴ στὴν ποιητικὴ τοῦ Σεφέρη. Ἡ φωνὴ τοῦ Τεύκρου, ἐνὸς ἄλλου ταξιδιώτη τοῦ χρόνου, ἔρχεται νὰ ὑποκαταστήσῃ τὴ φωνὴν τοῦ Ὀδυσσεύς τῆς προσμονῆς καὶ τοῦ νόστου, ποὺ ἡ παρουσία του σβῆνει τὴν ἐποχὴ τῆς Κίχλης. Ὁ Τεύκρος μιλάει πλέον στὸ ὄνομα «αὐτῶν ποὺ ξέρουν πὼς δὲ θὰ γυρίσουν» καὶ ἔτσι, ἀντιθετικὰ, ἡ φωνὴ του διαδέχεται τὴ φωνὴν τοῦ Ὀδυσσεύς. Ἡ ὀριστικὴ του ἐξορία στὴν Κύπρον ἐκφράζει τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει χάσει ἀμετάκλητα τὸ δικαίωμα τοῦ νόστου. Ἡ συλλογὴ τῆς Κύπρου ἐκφράζει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴ νέα ποιητικὴ συνείδησιν τοῦ Σεφέρη, ποὺ διαμορφώνει ἓνα ἐπίπεδο ἐξέλιξης ἀνάμεσα στὴν Κίχλη καὶ τὰ Τρία Κρυφὰ ποιήματα.

Ὁ μῦθος τῆς τραγωδίας τοῦ Εὐριπίδῃ δὲν εἶναι παρὰ ὁ καμβάς ὅπου ὁ Σεφέρης παρασταίνει τὸ σύγχρονο δράμα. Ἡ Ἑλένη τοῦ Εὐριπίδῃ διδάχθηκε μετὰ τὴν σικελικὴν καταστροφὴν, ἐνῶ ἡ Ἑλένη τοῦ Σεφέρη «δόθηκε» μετὰ τοὺς δύο πρόσφατους πολέμους ποὺ σημάδεψαν τὸν ἑλληνικὸν χῶρον. Κεντρικὸν θέμα καὶ στὰ δύο κείμενα εἶναι ἡ ἀναζήτησιν τῆς ἀλήθειας, ποὺ περνάει μέσα ἀπὸ τὴ συνειδητοποίηση τοῦ δόλου καὶ τῆς ἀπάτης. Στὴν Ἑλένη τοῦ Εὐριπίδῃ ὁ δραματικὸς χαρακτῆρας τοῦ ἔργου ἐξυφαίνεται μέσα ἀπὸ τὴν ἐναλλαγὴ ζευγῶν ἀντιθέσεων νοητικῶν κατηγοριῶν, ὅπως τῆς δόξας καὶ τῆς ἀληθείας, ὀνόματος καὶ σώματος ἢ μιᾶς ἀμφισχημίας τοῦ λόγου ποὺ, μέσα σ' ἓνα σκηνικὸν παιχνίδισμα ἐναλλαγῶν, ὀδηγοῦν στὸν ἀναγνωρισμὸν τῆς ἀληθινῆς Ἑλένης. Ὁ Σεφέρης στέκεται τελείως ἔξω ἀπὸ αὐτὴ τὴν δραματοποίησην τοῦ μύθου. Ὁ Τεύκρος τοῦ ἀποδεσμεύεται ἀπὸ τὸ ἀντίστοιχο πρόσωπο τοῦ Εὐριπίδῃ, ἀφοῦ μόνον σ' αὐτὸν παρουσιάζεται νὰ ἔχει κατανοήσῃ τὸ δόλο καὶ τὴν ἀπάτην, θέμα που γιὰ πρώτη φορὰ ἔβριξε στὸν Τελετυαὶο Σταθμό. Ὁ μονόλογος τοῦ Τεύκρου, ἐνὸς τοξό-

τη που ξαστόχησε, χάνεται στην προοπτική της μνήμης κι ο λόγος του ποιητή αποχτάει μιάν αίσθηση ιστορικότητας.

‘Ο χῶρος της Κύπρου, όπου «... τὸ θαῦμα λειτουργεῖ ἀκόμη...» δίνει στὸ Σεφέρη τὴ βεβαιότητα μιᾶς λαθεμένης γνώσης τόσων καὶ τόσων χρόνων. Σ’ αὐτὴ τὴ διάθλαση τοῦ φωτός, ὅπου ὅλα ἀναστρέφονται, μιὰ νέα αἴσθηση πραγμάτων δημιουργεῖται. ‘Ο ποιητικὸς λόγος προβάλλει τὸ γνωσιολογικὸ πρόβλημα τῆς ἀλήθειας, μὲ μιὰ μοναδικὴ αἴσθηση τοῦ συγκεκριμένου ποῦ ἐπιβάλλει τὸ νησι τῆς Κύπρου στὴ δοσμένη αὐτὴ ιστορικὴ στιγμή. Αὐτὴ ἡ ἐναγώνια ἀναζήτηση, ποῦ διαγράφεται στὰ ὅρια τῆς ὄντολογίας, ἀπολήγει στὴν ἄφατη ἀμφιβολία ποῦ σημαδεύει ὄχι μόνο τὴν ἄγρυπνη συνείδηση τοῦ ποιητῆ, ἀλλὰ κι ὁλόκληρη τὴν προσπάθεια γιὰ τὴν ἀναζήτηση ταυτότητας τοῦ μεταπολεμικοῦ ἐλλήνισμοῦ.

40. 17-3-82 : Σοφία Ματθαίου, ‘Η «Καμπάνα» τοῦ Μυριβήλη : ὄργανο τῶν ἐφῆδρων καὶ τῶν ντόπιων συμφερόντων. Μυτιλήνη 1923 - 1924.
41. 31-3-82 : Κώστας Λούλος, ‘Η πολιτικὴ τῆς Γερμανίας ἀπέναντι στὴν ‘Ελλάδα (1900 - 1914).
42. 7-4-82 : Χριστίνα Ἀγγελίδη, Βίοι ἀγίων : ‘Η διάθλαση τῆς ιστορικῆς πραγματικότητας.
43. 28-4-82 : Μαριέττα Σέρβου, Οἱ μεταφράσεις τῶν γαλλικῶν μυθιστορημάτων τὸν 19ο αἰῶνα.

‘Η μελέτη αὐτὴ ἐγγράφεται στὰ πλαίσια ἐνὸς κοινωνιολογικοῦ κοιτάγματος τῆς ἱστορίας τῆς λογοτεχνίας. Πάει καιρὸς πιά ποῦ καταλάβαμε τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἐνσωμάτωσης στὴν ἱστορία τῆς λογοτεχνίας τοῦ λογοτεχνικοῦ γεγονότος στὴν ὁλότητά του, ὁλότητα ποῦ ξεκινáει ἀπὸ τὰ «φτηνά» προϊόντα τῆς παραφιλολογίας καὶ φτάνει μέχρι τὰ ἀριστουργήματα τῆς «ἀληθινῆς» λογοτεχνίας. Καὶ αὐτὸ γιὰτὶ ἴσως συνειδητοποιήθηκε ὅτι ἡ ἐπιλεκτικὴ συμπεριφορὰ τοῦ παραδοσιακοῦ ἱστορικοῦ τῆς λογοτεχνίας ποῦ δέχεται τίς ἐδραιωμένες ἱεραρχίες μὲ μόνο κριτήριό τὴ λογοτεχνικὴ ἀξία δὲν θά πρέπει πιά νὰ λογίζεται γιὰ ἱστορία. Τὸ λογοτεχνικὸ γεγονός εἶναι κοινωνικὸ γεγονός καὶ ἡ λογοτεχνία σὰ μορφή ἐπικοινωνίας, φαινόμενο ἀπείρως μαζικότερο, συνθετότερο καὶ ἀπὸ φυσικοῦ του συλλογικότερο ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴ ἀξιολόγηση. Μένει λοιπόν, νὰ γραφεῖ κοντὰ στὴν ἱστορία τῶν παραγωγῶν τῆς λογοτεχνίας, αὐτὴ τῶν καταναλωτῶν, τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ, μὲ ἄλλα λόγια ἡ ἱστορία τοῦ κοινωνικοῦ ἀπόηχου τοῦ λογοτεχνικοῦ γεγονότος.

Κάτω ἀπ’ αὐτὴ τὴν ὀπτική τὸ ὕλικο τῶν μυθιστορημάτων ποῦ μεταφράστηκαν ἀπὸ τὰ γαλλικὰ στὴ περίοδο 1830 - 1880 λειτουργεῖ σὰν μιὰ πρόκληση ἀποκαλύπτοντας μιᾶς σπάνιας ἐντασης λογοτεχνικὴ ἐπικοινωνία ἔργου - κοινοῦ.

‘Ενα μεταφραστικὸ κύμα ποῦ συνεχῶς ὀγκώνεται καὶ μὲ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ τύπου, μὲ τὸν ὅποιο εἶναι ἄρρηκτα δεμένο πλημμυρίζει ἀπὸ περιοδικὰ, ἐφημερίδες, ἐβδομαδιαία φυλλάδια ἀνεξάρτητες ἐκδόσεις δηλώνοντας μὲ τὸν ὄγκο καὶ τὴ συνέχειά του τὴν μεγάλη ἀπήχηση ποῦ εἶχε σ’ ἓνα ἀναγνωστικὸ κοινὸ ὁλοένα πλατύτερο.

‘Η μετριότητα πάλι τῶν δημιουργῶν καὶ τῆς παραγωγῆς στὴν ὁποία ἡ ρομαντικὴ ὑπερβολὴ δίνει τὸν τόνο ἀντανακλᾷ καθαρότερα διαθέσεις καὶ προτιμήσεις τῆς κοινῆς γνώμης καὶ μᾶς ὠθεῖ σὲ μιὰ ποσοτικὴ ἔρευνα τοῦ φαινομένου γιὰ τὸ πὼς διεισδύει ἀπλώνεται καὶ ριζώνει τὸ μυθιστόρημα εἶδος ὕποπτο μιά καὶ συνδέεται μὲ τὸ δίπτυχο ἀπόλαυση-παράβαση στὰ πλαίσια μιᾶς κοινωνίας στὸ δρόμο τῆς ἀνάπτυξης. Μέσα ἀπὸ ποιά κανάλια διοχετεύεται. Ποιά ἡ σημασία καὶ οἱ δυνα-

τότητες του καθενός στη πρόσβαση και διαμόρφωση του αναγνωστικού κοινού. Ποιά ή ύποδοχη και οι αντιδράσεις που επιφύλαξαν οι διάφορες κοινωνικές ομάδες και περιβάλλοντα στο μυθιστόρημα. Ποιές κοινωνικές ανάγκες αντανακλά ή μυθιστορηματική αυτή παραγωγή και σε ποιές ζητήσεις και επιθυμίες του κοινωνικού σώματος ανταποκρίνεται.

Οι πολλαπλοί τύποι ανάλυσης και ταξινόμησης της παραγωγής, της διανομής και επιτυχίας των έργων καθώς και η ανάλυση περιεχομένου των περισσότερο διαβασμένων έργων, θα μās επιτρέψουν να απαντήσουμε στα πιο πάνω ερωτήματα βοηθώντας να συλλάβουμε τα κύρια χαρακτηριστικά των νοοτροπιών, συμπεριφορών και ευαισθησίας της κοινωνίας της εποχής.

44. 12-5-82 : Σωτήρης Βαλντέν, Οικονομικές σχέσεις με τις Ανατολικές χώρες και έσωτερική πολιτική (1950 - 1974).
45. 19-5-82 : Άννα Φραγκουδάκη, Γλώσσα και ιδεολογία.
46. 26-5-82 : Τριαντάφυλλος Σκλαβενίτης, Νεοελληνική Ιστοριογραφία (1750 - 1821).

— Σύντομη αναδρομή στην ιστοριογραφία 1453 - 1750.

— Προς ένα νέο είδος ιστοριογραφίας.

— Η ωρίμανση για το πέραςμα από την από κτίσεως κόσμου χρονογραφία προς την παγκόσμια κοσμική ιστορία.

— Τα ιστορικά βιβλία: οι παράγοντες και η διαδικασία για την συγγραφή και την έκδοσή τους.

— Το νέο είδος ιστοριογραφίας και η αναπαραγωγή ή ο εκσυγχρονισμός του παραδοσιακού.

— Η παραγωγή και η ύποδοχη του ιστορικού βιβλίου ως έκφραση της ιστορικής συνείδησης του Έλληνισμού στα χρόνια του Διαφωτισμού.

Β' Εισηγήσεις - συζητήσεις

4-2-82 : Σπύρος Ι. Ασδραχάς, Ιστορική έρευνα και ιστορική παιδεία. Πραγματικότητες και προοπτικές.

Η εισήγηση - συζήτηση έγινε στο Αμφιθέατρο του Εθνικού Ιδρύματος Έρευνών και καλέστηκαν οι αρμόδιοι ύπουργοί, τα κόμματα, τα Πανεπιστημιακά και Έρευνητικά Ιδρύματα, οι σύλλογοι ΕΔΠ και έρευνητών, οι σύλλογοι των φοιτητών και επώνυμα όλοι οι Πανεπιστημιακοί και έρευνητές των κοινωνικών επιστημών. Η εισήγηση και η συζήτηση απομαγνητοφωνήθηκαν και τυπώθηκαν στη σειρά ΕΜΝΕ - Μνήμων, Θεωρία και μελέτες ιστορίας 4.

Γ' Έκδόσεις

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ «ΜΝΗΜΩΝ»

1. Όλγα Γκράτζιου, Die dekorierten Handschriften des Schreibers Matthaios von Myra (1596 - 1624). Untersuchungen zur griechischen Buchmalerei um 1600. Διδακτορική διατριβή 1982.

ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

1. Γεώργιος Λεονταρίτης, *Ἑλληνική Ἐμπορική Ναυτιλία (1453 - 1850)*, Ἀθήνα 1981.
2. Eric J. Hobsbawm, *Ἡ συμβολή τοῦ Καρόλου Μάρξ στὴν ἐπιστὴμὴ τῆς ἱστορίας*, Ἀθήνα 1981.
3. Φίλιππος Ἡλιοῦ, *Κοινωνικοὶ Ἀγῶνες καὶ Διαφωτισμός. Ἡ περίπτωσις τῆς Σμύρνης (1819)*, Ἀθήνα 1981.
4. Σπύρος Ι. Ἀσδραχάς, *Ἱστορικὴ ἔρευνα καὶ ἱστορικὴ παιδεία. Πραγματικότητες καὶ προοπτικὲς (Εἰσήγησις καὶ συζήτησις)*, Ἀθήνα 1982.
5. Γιώργος Βελουδῆς, *Ὁ Jakob Philipp Fallmerayer καὶ ἡ γένεσις τοῦ ἑλληνικοῦ ἱστορισμοῦ* Ἀθήνα. 1982.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΛΙΝΟΥ ΠΟΛΙΤΗ (1906 - 1982)

Ἡ Ἑταιρεία Μελέτης Νέου Ἑλληνισμοῦ συμμετέχει στὸ πένθος γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Λίνου Πολίτη, πὸν ἔφυγε στίς 21 Δεκεμβρίου ξαφνικὰ ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ὅλοι μας ὅσοι τὸν γνωρίσαμε δάσκαλο καὶ μεγάλο φίλο θὰ θυμόμαστε τὴ σοφία του, τὴν ἀρχοντιά, τὴν εὐκολία τῆς προσέγγισις, τὴν καλωσυνάτη ἀνταπόκρισις σὲ κάθε μας αἴτημα, τὴν ἀνθρωπιά του.

Θὰ θυμόμαστε ἀκόμη τὴν ἀταλάντευτη πίστις του στίς ἀρχὲς ἐκείνες πὸν θεωροῦσε ὅτι ἡ τήρησή τουςμποροῦσε νὰ κάνει τὴ ζωὴ ἀνθρωπινότερη, τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο αὐτοῦ τοῦ τόπου ψηλότερο.

Τὸ ἴδιο αὐτὸ ἦθος μπόλιαζε καὶ στὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα καὶ στὴν πανεπιστημιακὴ παιδεία πὸν ὑπερέττησε γόνιμα.

Ἐμεῖς πὸν δουλῆσαμε στὸ χῶρο τοῦ «Μνήμονα» θὰ τὸν θυμόμαστε σὰν τὸ μεγάλο φίλο πὸν καταλάβαινε μὲ γνώση καὶ διάθεσις τὴν προσπάθειά μας, πολλὰς φορὲς πέρα ἀπὸ αἰτήσεις καὶ ὑπομνήματα, καὶ ἀπὸ τίς θέσεις πὸν ὑπερέττησε, στηρίξε τὰ βήματα «αὐτῶν τῶν νέων παιδιῶν μὲ τὸ μεγάλο μεράκι» καθὼς ἔλεγε...

Θὰ τὸν θυμόμαστε γιὰ τὸ παράστημα, πὸν ἦταν καὶ στάσις ζωῆς καὶ γιὰ τὸ ἦθος πὸν ἦταν καθημερινὴ πράξις.

12 Ἰανουαρίου 1983

Τριαντάφυλλος Ε. Σκλαβενίτης